

РЕШЕНИЕ

№ 2928

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Ивелина Симеонова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Ивелина Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100507517 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 20052673/25.02.2021 г. по гр. д. № 22734/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 140 състав, са отхвърлени предявените от „Застрахователно акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ АД /сега „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ ЕАД/, ЕИК ****, с адрес: гр. София, пл. „****“, срещу „Застрахователна компания Л.И.“ АД, ЕИК ****, с адрес: гр. София, бул. „****“ искове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца: сумата от 17 591,40 лв., представляваща регресно вземане за заплатено по застраховка „Каско“ застрахователно обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 07.12.2019 г., представляващо вреди по отношение на МПС марка „Ивеко“ с рег. № ****, застраховано по застраховка „Каско“ при ищеца, в резултат на пожар, възникнал от МПС марка „Ивеко“ с рег. № ****, застраховано по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 05.06.2020 г., до погасяването; сумата от 301,95 лв., представляваща лихва за забава върху главницата за периода от 28.03.2020 г. до 04.06.2020 г. и ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 100 лв. – разноски по делото на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивна жалба от ищеца по делото „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ ЕАД, чрез адвокат Г. Я., с която решението се оспорва като неправилно и необосновано. Излагат се съображения, че исковете са доказани по основание и размер. Съдът неправилно е приел, че ищецът не е

придобил правото да претендира платеното застрахователно обезщетение, тъй като пострадалото лице и делинквентът/собственикът на вещта, причина за увреждането, са едно и също лице – „Обединена млечна компания“ ЕАД. Твърди се, че по делото не са събрани доказателства, удостоверяващи този факт, а съдът неправилно го е извел от показанията на свидетеля, разпитан по делото и от Постановлението за прекратяване на наказателното производство от 03.02.2020 г. на Районна прокуратура - гр. Варна. В тази връзка се посочва, че установяването на собствеността върху МПС със свидетелски показания е недопустимо на основание чл. 164, ал. 1, т. 1 и т. 3 ГПК, с оглед изискването за форма на договора за придобиване на правото на собственост върху МПС - чл. 144 ЗДвП. Постановлението за прекратяване на наказателното производство също не доказва този факт, предвид разпоредбата на чл. 300 ГПК и това, че доказателствата, събрани по друго дело, нямат доказателствена стойност в исковото производство. От друга страна, дори да се приеме, че двата автомобила са собственост на едно и също лице, искът не е неоснователен предвид чл. 50 ЗЗД и чл. 477, ал. 2 КЗ, тъй като застрахован се явява и лицето, под чиито надзор е оставен автомобилът, в случая МПС – тата са били в складова база на трето лице, поради което и под негов надзор, съответно на служителите му. Същите отговарят самостоятелно за причинени вреди, като тяхната отговорност се покрива по сключената при ответника застраховка. Предвид изложеното се моли за отмяна на решението и за постановяване на ново, с което предявените иски да бъдат уважени. Претендират се разноси.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ответника „Застрахователна компания Л.И.“ АД, чрез юрисконсулт Л.С., с който се оспорва въззивната жалба като неоснователна. Твърди се, че в хода на делото безспорно е установено, че пожарът е възникнал вследствие на технически неизправна електрическа инсталация. Уврежданията на процесното имущество не са в резултат на виновно поведение на трето лице спрямо собственика на увреденото имущество, а е налице изключението на чл. 477, ал. 3 КЗ, доколкото се претендира обезщетение за възстановяване на вредите, претърпени именно от лицето, което отговаря за тях – „Обединена млечна компания“ ЕАД, т. е. налице е сливане на качествата на кредитор и длъжник в един субект, а не са причинени вреди на трето лице, за обезщетяването на които да се отправя претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Моли се въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Софийският градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е

ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият състав приема обжалваното решение за валидно и допустимо, а по същество и за правилно, като по релевираните с въззивната жалба доводи за неговата неправилност съдът приема следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с осъдителни иски с правно основание чл. 411 КЗ, вр. с чл. 477, ал. 1 КЗ, вр. с чл. 493, ал. 2, т. 7 КЗ, вр. с чл. 50 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл. 154 ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в чл. 146 ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, изложил е подробни мотиви, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Съгласно чл. 411 КЗ, с плащането на застрахователно обезщетение, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. За възникване на регресното вземане е необходимо ищецът при условията на пълно и главно доказване по чл. 154, ал. 1 ГПК да установи съществуването на договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който, и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС или при наличие на някоя от хипотезите за ангажиране на безвиновната отговорност на застрахования по чл. 493, ал. 2, т. 3 до 7 КЗ, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът - застраховател носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът - застраховател да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение в размер на действителните вреди, а по иска за лихва в тежест на ищеца е да докаже изискуемостта на вземането и изпадането на ответника в забава. В тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане.

По делото е безспорно на етапа на въззивното производство, че на 07.12.2019 г. около 03:30 ч. в гр. Варна, на бул. „Трети март“, в двора на складова база „КООП Търговия“ е настъпило застрахователно събитие – МПС марка „Ивеко“, модел „Дейли 35“, с рег. № ****, собственост на „Обединена млечна компания“ ЕАД се е запалило и изгоряло вследствие на запален в съседство автомобил – МПС „Ивеко“ с рег. № ****. По случая е образувано досъдебно производство № 1565/2019 г. по описа на трето РУ-Варна, пр. пр. № 15761/2019 г. по описа на РП-Варна, което е прекратено с постановление от 03.02.2020 г., на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 и чл. 199 НПК, поради това, че не е изпълнен съставът на престъплението по чл. 330, ал. 1 НК – палеж, както и на друго престъпление от общ характер по НК, като в постановлението е вписано, че всички МПС, включително това, от което е тръгнал пожарът, са били собственост на „ОМК“ ЕАД.

Не се спори от страните, че между собственика на МПС „Ивеко“, модел „Дейли 35“, с рег. № **** – „Обединена млечна компания“ ЕАД от една страна, като застрахован и

„Застрахователно акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ АД от друга страна, като застраховател, е сключен договор за застраховка „Булстрад Каско Стандарт“ – по застрахователна полица № 4704191200000574 със срок на действие от 26.02.2019 г. до 26.02.2020 г. и застрахователна сума в размер на 25 000 лв., с основно покритие „Пълно Каско“ и допълнителни покрития „Помощ на пътя“ и „Доверен сервиз“.

Във връзка с процесното застрахователно събитие при ищцовото дружество е заведена щета под № 470419191966308, нанесените в резултат на пожара щети на застрахования автомобил са описани в описи-заключение и калкулация по щета, като е прието, е автомобилът е изгорял на 90 %, т. е. налице е „тотална щета“ /регистрацията на автомобила е прекратена на 17.01.2020 г./, ищецът е заплатил на собственика на автомобила - „Обединена млечна компания“ ЕАД сумата от 18 875,03 лв. /90 % от действителната стойност на автомобила/, представляваща стойността на нанесената от пожара щета, с преводно нареждане от 20.02.2020 г.

Безспорно между страните е и обстоятелството, че към датата на описаното застрахователно събитие за товарен автомобил МПС „Ивеко“ с рег. № **** е имало сключен с ответника „Застрахователна компания Л.И.“ АД договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с валидност от 03.05.2019 г. до 02.05.2020 г.

Не е спорно също, че с писмо с изх. № 01667/10.03.2020 г. ищецът е поканил ответника да му заплати сумата от 15 754,19 лв., представляваща част от заплатеното застрахователно обезщетение, ведно с ликвидационни разноски, както и че от ответното дружество е последвало писмо с изх. № 3412/03.04.2020 г. с отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, по съображения, че събитието не е довело до причиняване на вреди на трети лица по смисъла на чл. 477, ал. 1, вр. с чл. 477, ал. 3 КЗ.

В първоинстанционното производство е назначена комплексна автотехническа и пожаротехническа експертиза, която съдът кредитира като пълна и обоснована. От същата се установява, че на 07.12.2019 г. около 03:30 часа е възникнал пожар в товарен автомобил „Ивеко“ с рег. № ****, паркиран в двора на складова база „КООП Търговия“ в гр. Варна на бул. „Трети март“. Местоположението на огнището на пожара се е намирало зад предна лява врата на лекотоварен автомобил „Ивеко“ с ДКН ****. На това място е бил разположен термоагрегатът „Релек Фруид“, вързан към стационарната електрическа мрежа за поддържане на температурния режим в хладилния фургон на лекотоварния автомобил. Версията за възникване на пожара в резултат на палез, както и версията за възникване на пожара от техническа неизправност в двигателя на лекотоварен автомобил „Ивеко“ с ДКН **** са изключени. Според вещото лице непосредствената причина за възникване на пожара е техническа неизправност в електрическото оборудване на лекотоварен автомобил „Ивеко“ с ДКН ****. Имайки предвид, че процесното МПС е било паркирано /намирало се е в покой/ най-вероятният източник на запалване, който е могъл да се прояви при тези условия, е високо преходно съпротивление в някоя от връзките на електрическата инсталация на термоагрегата. Установено е, че високото преходно съпротивление води до нагриване на електрическата връзка, в която е възникнало, до висока температура, значително над

температурата на възпламеняване на изолацията на проводниците. Това е причина за запалване на изолацията на проводниците в мястото на високото преходно съпротивление. Освен това високото преходно съпротивление може да бъде причина за възникване на искрене в мястото на връзката и дори до възникване на късо съединение. Температурата на електрическата дъга при възникване на късо съединение е в границите от 1500 до 4000 и повече градуса по целзий. Изолационните обвивки на кабелите са изпълнени от PVC. Следователно източникът на запалване, чиято проява може да доведе до запалване на изолацията на кабелите, трябва да има температура по-висока от 500 градуса по целзий и това може да бъде както високо преходно съпротивление в някоя електрическа връзка, така и късо съединение. Практиката показва, че късото съединение е следствие от възникването на високо преходно съпротивление. В заключение е посочено, че най-вероятният източник на запалване е високо преходно съпротивление в електрическа връзка на термоагрегата „Релек Фруид“ на лекотоварен автомобил „Ивеко“ с ДКН ****. Вследствие на възникналия пожар са нанесени увреждания на паркираните непосредствено до запалилото се МПС – товарен автомобил „Ивеко“ с рег. № ****, специален автомобил „Ивеко Дейли 35 Ц 12“ с рег. № **** и товарен автомобил „Мерцедес Спринтер 516“ с рег. № ****. Всички увреждания по специален автомобил „Ивеко Дейли 35 Ц 12“ с рег. № **** се намират в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 07.12.2019 г. застрахователно събитие /пожар/ в гр. Варна. Според автотехническата част на заключението, действителната стойност на процесния специален автомобил „Ивеко Дейли 35 Ц 12“ с рег. № ****, определена към датата на настъпване на застрахователното събитие е 19 546 лв. Стойността на обезщетението за уврежданията по процесния автомобил, определена при условията на тотална щета, след приспадане на запазените части като процент от действителната стойност на процесното МПС /19 546 лв. – 10%/ е в размер на 17 591,40 лв.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства. Разпитаният свидетел Е.Л.Б., чийто показания въззивният съд кредитира като обективни, логични и непосредствени, заявява, че във фирмата, в която работи – „Обединена млечна компания“ ЕАД отговаря за транспорта, съобщили му, че има инцидент вследствие на късо съединение и са се запалили част от фирмените товарни автомобили, изгорели са. Свидетелят отишъл на място на следващия или на по-следващия ден, за да провери ситуацията и да заведе в застрахователната компания щетите. Инцидентът се случил на базата на фирмата в гр. Варна, през нощта. Доколкото разбрал, тъй като автомобилите се включват в електрическата мрежа, за да се охлажда стоката вътре, от там в един от агрегатите е станало късо съединение, запалил се е и понеже автомобилите са с термозащитни фургони, които много лесно пламват, изгорели напълно три автомобила марка „Ивеко“ и частично един „Мерцедес“. Свидетелят добавя, че има охранители, в началото на базата са, които са видели пожара и са звъннали в пожарната, може би под 10 минути автомобилите са изгорели до основа, заради това, че изолацията много бързо се е възпламенила.

При така установените факти, спорно по делото е обстоятелството дали в полза на ищеца е възникнало регресно вземане, с оглед твърденията на ответника, че отговорното за вредите

лице – собственикът на МПС, което е станало причина за пожара – МПС „Ивеко“ с рег. № **** и собственикът на увреденото МПС – „Ивеко Дейли 35“ с рег. № **** са едно и също лице – „Обединена млечна компания“ ЕАД, който извод е довел до отхвърляне на исквете и от първостепенния съд.

Въззивният съд приема за правилен извода на районната инстанция, че ищецът няма вземане срещу застрахователя по „гражданска отговорност“, тъй като уреденият автомобил и автомобилът, от който е тръгнал пожарът, са собственост на „Обединена млечна компания“ ЕАД, т. е. на едно и също лице. За да достигне до този извод, настоящият съдебен състав съобрази, че в материалите по досъдебното производство, които са приети по делото, по искане на ищеца, е налично Свидетелство за регистрация част I за товарен автомобил „Ивеко 35 С 10“, с рег. № **** /от който е тръгнал пожарът/, в което като собственик на автомобила е посочено „Обединена млечна компания“ АД, Булстат 121673766, което дружество безспорно е собственик и на процесния специален автомобил „Ивеко Дейли 35 Ц 12“ с рег. № **** /за което е представено също Свидетелство за регистрация част I/. Свидетелството за регистрация на ППС, на основание [чл. 179, ал. 1 ГПК](#) е официален свидетелстващ документ. Той е доказателство относно съдържащите се в него изявления, включително относно собственика и основанието на придобиване на автомобила. Този извод следва от действието на [чл. 143, ал. 1 ЗДвП](#), който изрично предвижда, че регистрирането става на името на собственика, както и от разпоредбите на [чл. 14](#) и [чл. 15 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.](#) за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства. Всеки официален удостоверяващ документ може да бъде оспорен. При условията на пълно и главно доказване, на основание чл. 154 ГПК, оспорваният следва да установи неистинността на документа. Или, свидетелството за регистрация на ППС доказва наличието на придобивно основание на посочения в това свидетелство собственик, но не представлява пречка за установяване на противното - така решение № 874 от 18.11.2009 г. по гр. д. № 4074/2008 г. по описа на ВКС, III г. о., решение № 60029 от 15.06.2021 г. по т. д. № 2946/2019 г. по описа на ВКС, II т. о. и др. В случая обстоятелството, отразено в свидетелството за регистрация относно собственика на товарен автомобил „Ивеко“ с рег. № **** не само не е опровергано с надлежни доказателства, но се подкрепя от свидетелските показания на Е.Б., че се касае за „фирмени автомобили“ и от отразеното в постановлението за прекратяване на досъдебното производство, че „всички автомобили са собственост на „ОМК“ ЕАД“, които доказателства макар сами по себе си да не могат да докажат правото на собственост, преценени в съвкупност със свидетелството за регистрация на автомобила обосновават извод, че собственикът на увреденото МПС и собственикът на увреждащото МПС са едно и също дружество, а оплакванията на въззивника в противен смисъл са неоснователни.

Съобразно [чл. 477, ал. 1 КЗ](#), обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е гражданската отговорност на

застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях **на трети лица** имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата. За трети лица по ал. 1 се смятат **всички увредени лица с изключение на лицето, което отговаря за причинените вреди**, както и всички правоимащи лица в резултат на неговата смърт – чл. 477, ал. 3 КЗ. Съгласно [чл. 493, ал. 1 КЗ](#), застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените **на трети лица**, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство по време на движение или престой, а съгласно ал. 2, т. 7 на чл. 493 застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите покрива и отговорността за вредите по ал. 1, произтекли от моторното превозно средство като вещ по [чл. 50 от Закона за задълженията и договорите](#). В тази връзка следва да се има предвид, че рискът при застраховката „Гражданска отговорност“ включва не само задължение за възстановяване на вредите, причинени от виновно и противоправно поведение, съгласно разпоредбата на [чл. 45 ЗЗД](#). Той може да бъде свързан не само с личното виновно поведение на застрахования, но и в качеството му на собственик на вещ, отговарящ за вредите, причинени от нея на трети лица, съгласно [чл. 50 ЗЗД](#), при което не се търси вина у собственика, в какъвто изричен смисъл е разпоредбата на [чл. 493, ал. 2, т. 7 КЗ](#) /в този смисъл решение № 15 от 01.06.2012 г. по т. д. № 279/2011 г. по описа на ВКС, I т. о./.

Отговорността по [чл. 50 ЗЗД](#) е за увреждане, което е последица от специфичните качества на дадена вещ, без връзка с действия или бездействия на лицата, които я ползват или под чийто надзор е тя. Това е безвиновна, гаранционно-обезпечителна отговорност, която настъпва при причинени вреди в резултат на свойства, качества или дефекти на самата вещ, а не на действия, свързани с нейната правилна експлоатация /в този смисъл ППВС № 17/18.11.1963 г./. Според т. 3 от [ППВС № 4/1975 г.](#) налице е отговорност по [чл. 50 ЗЗД](#), когато при ползването на вещта не е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила. Когато при ползването на вещта е допуснато такова нарушение, отговорността е по [чл. 45 ЗЗД](#), съответно по [чл. 49 ЗЗД](#). В този смисъл, отговорността е налице и в случаите, когато не е известна причината за повредата на вещта, от която са произлезли вредите. За причинени от вещ вреди се носи отговорност и тогава, когато не е съществувала техническа възможност за пълното ѝ обезопасяване. Отговорността по [чл. 50 ЗЗД](#) не се обуславя от вината на отговарящите - собственик или лицето, осъществяващо надзор, а от връзката между вредите и свойствата на самата вещ, тъй като увреждането е резултат от вътрешните свойства на вещта. Собственикът, респ. покриващият гражданската му отговорност застраховател, може да се освободи от отговорност, само ако установи при условията на пълно главно доказване, че вредите са възникнали не от естеството и свойствата на вещта, а от противоправно поведение на пострадалия или на трето лице, или че е налице непреодолима сила - действие на външен фактор, извън свойствата на вещта, който да е бил непредвидим и непредотвратим /в този смисъл решение № 309 от 04.06.2014 г. по гр. д. № 1354/2012 г. по описа на ВКС, IV г. о., [определение № 39 от 23.01.2020 г.](#) по т. д. № 3147/2018 г. по описа на ВКС, II т. о. и др./.

В случая от заключението на комплексната техническа експертиза категорично се установи, че причината за настъпване на пожара на 07.12.2019 г. е високо преходно

съпротивление в електрическа връзка на термоагрегата „Релек Фруид“ на лекотоварен автомобил „Ивеко“ с ДКН ****, огънат от който се е разпространил и е обхванал и паркирания до него автомобил „Ивеко“ с рег. № ****, застрахован при ищцовото дружество, в резултат на което последният е изгорял до степен, че се е наложило неговото бракуване, тъй като ремонтът му би надвишил 70 % от пазарната му стойност. По делото липсват данни вредоносното събитие да е настъпило поради неизпълнение на задължение на собственика на автомобила да го поддържа в изправност, както и пожарът да е в резултат на някакво въздействие върху автомобила от страна на собственика, ползвателя или на трето лице. Поради това, отговорността е именно по чл. 493, ал. 2, т. 7 КЗ, вр. с чл. 50 ЗЗД.

Безспорно се доказва и настъпването на имуществени вреди за ищеца, в резултат на причинения от лекотоварен автомобил „Ивеко“ с ДКН **** пожар и пряката причинно-следствена връзка между събитието и вредите.

Както се посочи обаче, обект на застраховането е гражданската отговорност на застрахования за причинените от него на трети лица вреди, свързани с използване на застрахованото МПС, включително тези, които са причинени от самата вещ, от нейното състояние. В случая собственикът на увредената вещ не е трето лице по смисъла на цитираните по-горе разпоредби на КЗ, тъй като е собственик и на лекотоварния автомобил, причинил увреждането. Тъй като собственикът на вещта по аргумент от чл. 50 ЗЗД носи отговорност за вреди, произтекли от нея, той не може да е едновременно кредитор и длъжник, съответно ищецът няма как да се суброгира в неговите права спрямо ответника, както е приел и първоинстанционният съд. Застрахователят – ищец, който упражнява правата на застрахования, разполага спрямо причинителя на вредата или неговия застраховател само с правата, с които застрахованият по застраховка „Каско“ е разполагал преди суброгацията. От това следва, че не са налице основания за ангажиране отговорността на ответното дружество и същото не следва да изплати на ищеца застрахователно обезщетение за нанесените от пожара имуществени вреди на автомобил „Ивеко“ с рег. № ****, тъй като отговорността на ответника за изплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице по застраховка „Гражданска отговорност“ е функционално обусловена от наличието на отговорност на застрахования спрямо увреденото лице за причинените вреди.

Във връзка с оплакванията на въззивника, че увреденият автомобил е оставен в склад, под надзор на друго лице, следва да се посочи, че по делото не са събрани доказателства за лицето, под чиито надзор е бил оставен автомобилът, не е ясно дали се касае за трето лице, различно от собственика или негови служители. Доколкото застрахователят - ищец упражнява единствено правата на увреденото лице - собственик на изгорялата вещ, но и собственик на вещта, причинила пожара, то същият не може да противопостави на ответника права дори да има лице, осъществяващо надзор над вещта - разпоредбата на чл. 50 ЗЗД предвижда солидарна отговорност спрямо трети лица, но не и отговорност на лицето, осъществяващо надзор, спрямо собственика на вещта. Освен това, в хипотезата на чл. 50 ЗЗД надзорът не се приравнява на държането на вещта. Надзорът предполага този, който го упражнява, да има правото да управлява вещите, както и да си служи с тях

относително свободно, поради което за него възниква и задължението да се грижи за вещите и да следи за тяхната изправност /решение № 142 от 14.01.2021 г. по гр. д. № 3067/2019 г. по описа на ВКС, IV г. о./, за което няма данни по делото, поради което и тези доводи на въззивника за уважаване на исквете са неоснователни.

Поради изложеното, предявените иски са неоснователни и правилно са били отхвърлени от първоинстанционния съд и обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, включително и в частта за разноските, на основание чл. 271, ал. 1 ГПК.

По разноските пред въззивната инстанция:

При този изход на спора, разноски се дължат единствено на въззиваемата страна, от която са претендирани разноски за юрисконсултско възнаграждение. По реда на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#), [вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП](#), [вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП](#), [вр. с чл. 273 ГПК](#), съобразявайки извършената от юрисконсулта на въззиваемия дейност пред въззивната инстанция, фактическата и правната сложност на делото, съдът определя възнаграждение в размер на 150 лв., което следва да бъде възложено в тежест на въззивника.

С оглед цената на исквете и характера на спора настоящото решение е окончателно и не подлежи на обжалване – по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20052673/25.02.2021 г. по гр. д. № 22734/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 140 състав.

ОСЪЖДА „Застрахователно еднолично акционерно дружество „Б.В.И.Г.““ ЕАД, ЕИК ****, с адрес: гр. София, пл. „****“, да заплати на „Застрахователна компания Л.И.“ АД, ЕИК ****, с адрес: гр. София, бул. „****“ на основание [чл. 78, ал. 8 ГПК](#), [вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП](#), [вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП](#), [вр. с чл. 273 ГПК](#) сумата от 150 лв. /сто и петдесет лева/ – юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно [чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____